

ÄLÄ

Täällä

RIKO

vartioin

IKIMETSÄN

minä

RAUHAA

Eero Valanko

EERO VALANKO

**Älä riko ikimetsän rauhaa – täällä
vartioin minä**

Rikosromaani

”...Prinsessa Khaleesille.”

© 2018 Eero Valanko

Taitto: Tiia Pauninsalo

Kannen kuva: Eero Valanko

Kannen suunnittelu: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-805-194-7

Lukijalle:

"Onko tämä rikosromaani faktaa? En myönnä enkä kiellä sanoisi kokenut poliitikko, ellei vastaisi suoraan että ehdoton ehkä.

Vakavasti puhuen taikausko, mystiikka ja tietokilpailuvastaukset ovat totta, historiatieto ja paikannimet niin ikään. Ne tarjoavat puitteita kirjan juoneen joten olen hyödyntänyt näitä. Kaikki kirjan henkilöt ja tapahtumat ovat kuitenkin täysin kuvitteellisia.

Vaikka lukija löytäisikin mielestään jotain tuttua, se on puhdasta sattumaa. Sillä ei ole mitään vastinetta todellisuudessa.

Aarteestakaan ei ole löydetty pitäviä todisteita."

"Haluan kiittää muutamaa henkilöä, jotka ovat vaikuttaneet tämän kirjan sisältöön koelukemalla käsikirjoitusta ja antamalla arvokkaita kommentteja siihen, tarkastamalla mm. poliisin käyttämää sanastoa ja työtapoja, murretekstiä, historiaa sekä muita yksityiskohtia: Olli Kuopila, Hannu Laitinen, Ann-Sofie Leppänen, Antti Lindqvist, Hannu Suominen, Jarkko Tapola, Aulo Vainio, Anita Valanko ja Raija Vehmala. Kiitokset kuuluvat niin ikään Tiia Pauninsalolle sekä BoD:n ammattitaitoiselle porukalle kirjan viimeistelystä ja tuotannosta. On ollut ilo työskennellä kanssanne.

Kardiologi kirjoitti Meilahden sairaalassa minulle vaikuttavan tuntuisen epikriisin vuonna 2016 ennen avosydänleikkaustani. Olen käyttänyt osaa siitä kirjan juonessa, kiitos hänelle!

Kiitokset menevät myös lukuisille paikkakunnan asukkaille ja mökkiläisille. Olette osaltanne luoneet edellytyksiä kirjoittamiseen. Ilman teitä Kangasniemi ei olisi upea ja rauhallinen paikka, missä asua tai viettää vapaa-aikaa kesät talvet.

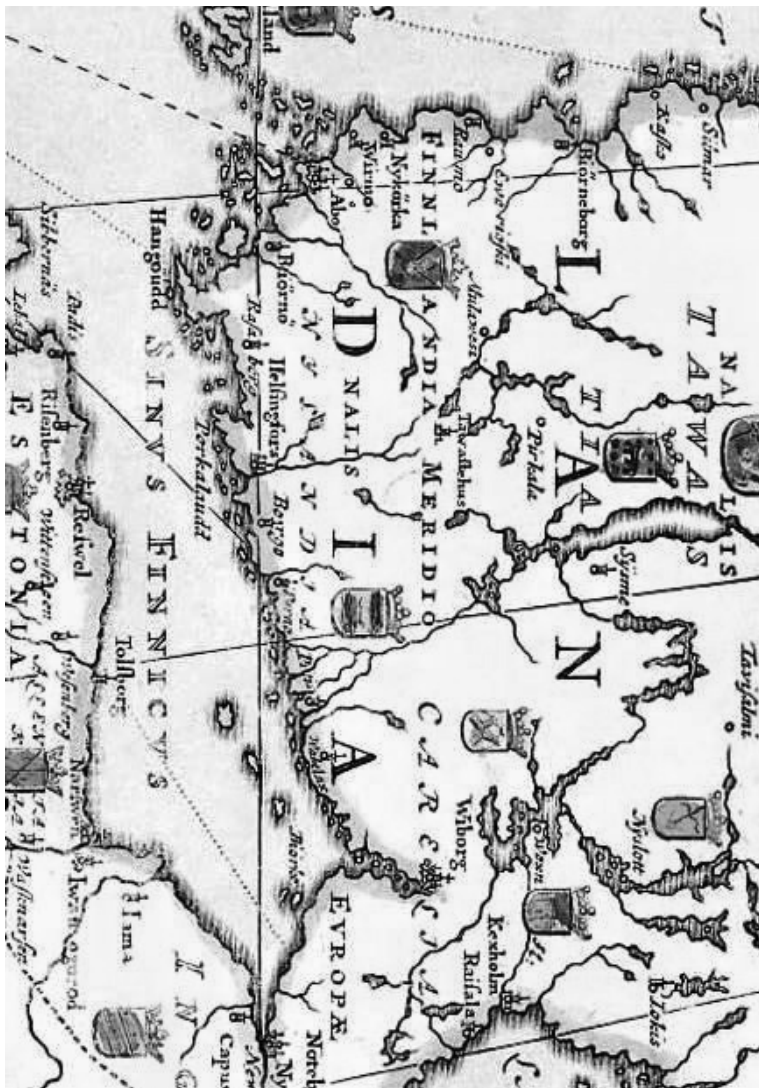
Kirja sisältää tarkoituksellisen runsaasti Kangasniemen kotiseutuhistoriaa. Se liittyy juonenkäänteisiin ja henkilöhahmoihin. Ja kuka tietää, ehkä sitä on mielenkiintoista lukea ja omaksua näinkin. Historiatieto on peräisin aiemmin julkaistusta "Viimeiset 5 000 vuotta Puulansalmella" -tietokirjasta sekä sen lähdeoteoksista.

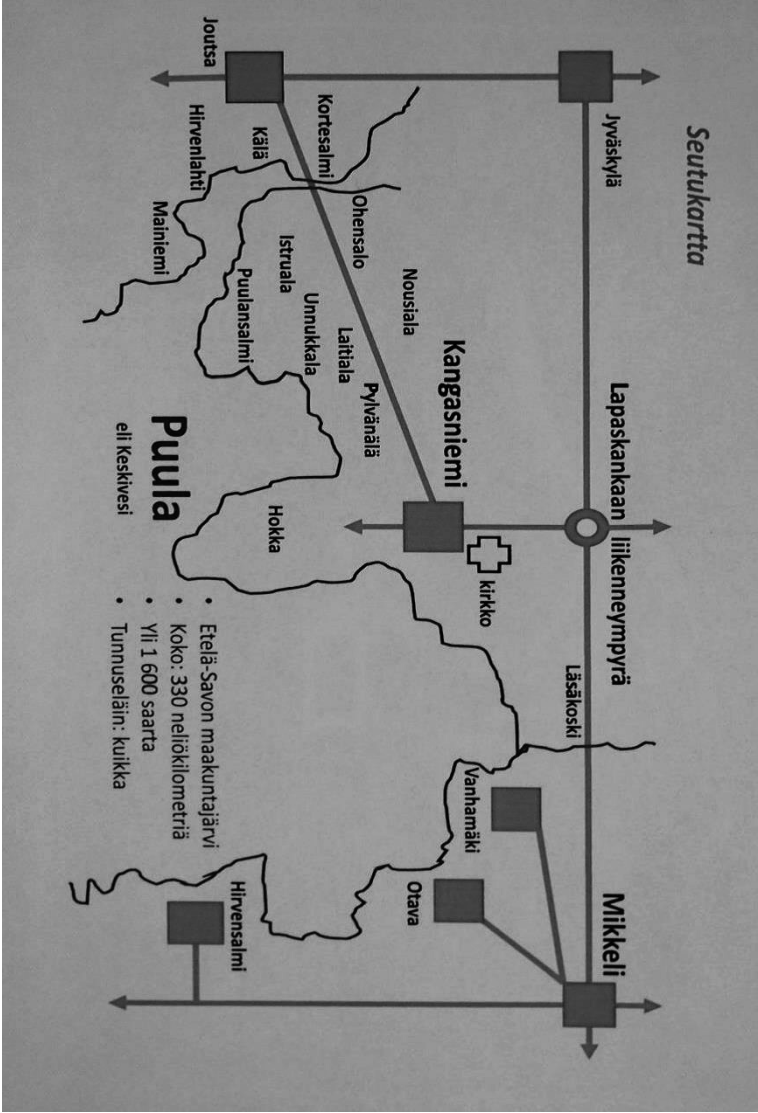
Lisäksi suurkiitokset kirkkoherra Matti Tolvaselle, joka on innokas dekkariharrastaja. Hän rohkaisi minua aloittamaan tämän kirjoitusprosessin eräällä lounaalla muutama vuosi sitten."

tekijä Kangasniemellä 2018

Kartat

Osasuurennos "Milliaria Suecica/Orbis" -kartasta vuodelta 1540, ikivanha sisävesireitti Suomen halki näkyy selvästi. Silloinen "Keskiviesi" eli Puula on ison "N" -kirjaimen yläpuolella.

Prologi

ONKALON AUKOSSA KIMALTELEE kulta ja hopea. Jalokivet säihkyvät äkillisessä voimakkaassa auringonvalossa niin ikään. Piilo paljastuu, kun saapasjalkani uppoaa sammalmättään alla lahonneen, pienen neliömäisen hirsikerroksen läpi keskellä ikimetsää. Saappaani repäisee samalla esineiden peitoksi käärityn maatuneen nahan pois. Matkani metsässä keskeytyy. Käteni hapuilee vaisto-maisesti onkaloa. Sormiin osuu välkkeen keskeltä pari lanttia. Voi tuhannen pirs kattia, totta se on. Nopea puraisu kulmahampaalla toisen lantin reunaan, aitoja ovat. Voihan herran pieksut sentään, mikä satumainen onni! Vilkaistu ympärille. Jostain läheltä kuuluu ääntä, onko joku tulossa, iso eläin tai ihminen? Lisää katkeavien oksien rä-sähtelyä, joka lähenee. Nyt nopeasti piiloon, kourassa kiiltelevät aidot hopearahat sujahtavat taskuun. Ylös ja juoksuun kohti isoa kuusta. Ehdinkö sen suojaan?

Toinen ihmishahmo ilmestyy metsän kätköistä. Hahmo seisahtuu ja päästää kammottavan karjaisun nostaen kädessään kantamansa haulikon tanaan. Iso ja tuuhea kuusi lähenee, mutta samassa jalista kuuluu kova pamaus. Välitön huumaava kipu iskee tajuntaan jo ennen kaatumista. Matkani päättyy kuin seinään. Seuraa armelias tiedottomuus.

Valoa ja herääminen helvetilliseen kipuun, nenässä tuntuu samalleen voimakas tuoksu. Aurinko pilkottaa pilvien raosta korkealle tiheän puuston latvoihin. Säteet eivät yllä maahan. Toinen jalkani ei liiku ja kipu on lähes sietämätöntä. Se säteilee koko kehooni. Jalka on poikki, sen asento on luonnoton. Jano. Olen maannut tässä jo kauan. Käänän päätäni hitaasti mättäällä. Ketään ei näy eikä kuulu. Olen yksin korvessa, loukkaantuneena ja kiinni pyydys-raudoissa. Ei mahdollisuutta vapautua niistä yksin. Aivot ovat turtuneet kivusta, elimistö alkaa heiketä ja kuolemanpelko hiipii mieleen. Kuolenko nyt? Miksi tuntematon henkilö ei auttanut? Osuin jollekin vanhalle aarreätkölle, se on ilmeinen syy. Olisi pitänyt vain jatkaa matkaa. Kunpa en olisi pysähtynyt ja alkanut tarkastella onkaloa tarkemmin. Uteliaisuus ja houkutus kostautuivat. Olisin nyt jo pitkällä, jopa Kangasniemen pitäjän kirkolla ilman hevospeliäkin. Auttakaa, en halua kuolla tänne.

"Apuva, kuulooko kukkaa?" ääneni värisee eikä kannan korpimaisemassa tiheän puuston alla pitkälle. Käki tuntuu vastaavan omalla kantavalla kukunnalla jostain kaukaa. Kipusalamat välähtelevät silmissä, edessä on vajoaminen jälleen tiedottomuuteen, nyt apua rukoillen.

Yö ja päivä vaihtuvat omaan rauhalliseen tahtiin, samoin aurinko ja sade. Pimeä tajuttomuus ja valveillaolon horros hirvittävän kivun keskellä niin ikään. Rohtuneet huuleni yrittävät imeä kosteutta sammaleista. Paljas iho on täynnä hyönteisten pistoja, kasvot ovat turvoksissa. Täällä erämaan keskellä ei liiku kukaan. Paitsi eläimet. Ne ovat lähestyneet minua aika ajoin, katsoneet ja haistelleet outoa, lähes liikkumatonta hahmoa mättäällä. Niille syntyä, elää ja kuolla on tavallista arkea. Varikset odottavat kärsivällisesti mahdollista ateriaa, ehkä muutkin eläimet. Täydellinen pimeys ja tiedottomuus, elämäni sammuu hiljaa, kehoni muuttuu elottomaksi ruumiiksi.

Toinen ihmishahmo saapuu jälleen paikalle. Vahvat työhön tottuneet käsivarret vääntävät raudat hitaasti auki, vetävät luonnottomaan asentoon jääneen jalan pois ja alkavat raahata ruumista metsässä. Jonkin ajan kuluttua se tömähtää valmiiksi kaivetun märän suohaudan pohjalle ja alkaa peittyä puulapiolla heitettyyn soiseen maa-ainekseen. Varikset seuraavat toimitusta pettyneinä hiljaa puiden oksilta.

Ensimmäinen osa: Erämaan varjoissa

KOOKKAAT HUOLELLISESTI TERVATUT veneet alkavat lipua hiljaa virtaavan leveän Olhavanjoen sekä monilukuisten airoparien vieminä kohti pohjoista ja Baltian merta. On tyyni ja hiljainen yö, sakea usva on laskeutunut veden ylle. Viimeinen vene irrottautuu vaivihkaa jyrävästä hirsilaiturista virtaan heti mahtavan Novgorodin kaupungin muurien ulkopuolella. Rannan kumpareella on pieni metsäsaareke, pääosin lehmuksia. Ryhmä saattajia Novgorodin ruhtinas Aleksanteri Nevskin johdolla ovat vaiteliaita. Oli pidetty puheet, vannottu uskollisuutta ja juotu lähimäljat. Kaikki ymmärtävät tämän pitkän vaikean matkan tärkeyden ja vaarallisuuden. Muutama käden heilautus vielä puolin ja toisin. Ruhtinas antaa kätensä laskeutua. Toinen käsi puristaa vyössä riippuvan miekan jalokivin koristeltua kahvaa. Tuima katse seuraa veneiden matkaa mietteliäänä. Tämä on hänen suuri suunnitelmansa. Hän ei kuitenkaan aavista tämän olevan viimeinen tervehdys retkikunnalle. Matkaajat kaikissa neljässä veneessä kietoutuvat vähitellen hiljaa yön usvaan ja katoavat.

Airorivit liikkuvat tasaisen varmasti lähes äänettömästi öisessä virrassa muodostaen pieniä pyörteitä veneiden sivuille. Pyörteet muodostavat jonoja veteen. Vähitellen pyörteet heikkenevät kun vesi asettuu uudelleen virran viemäksi. Uudet pyörteet ilmestyvät veneiden sivuille jatkaen jonoja usvaan. Pyörteiden jonot ja veneiden vanat ovat veteen piirrettyjä viivoja, jotka katoavat nopeasti. Ruhtinas luo vielä viimeisen nopean katseen usvaan ja kääntyy pitkä viitta heilahtaen. Saattojoukko nousee laiturin vieressä ratsaille ja karauttaa ruhtinaan johdolla takaisin Novgorodin keskustalinnan pihaan, viisitornisen Sofian katedraalin viereen.

Eletään vuotta AD 1261. Novgorod on tasavalta, joka hallitsee koko luoteista Venäjää ulottuen Baltiasta aina Ural-vuoristoon ja Vienan merelle. Karjalan heimo tuntee pääkaupungin nimellä Uusilinna erotukseksi Laatokan linnasta ja vanhasta Rurikin linnasta. Viime mainittu sijaitsee vain noin kuuden kilometrin päässä Uusilinnasta Ilmajärven rannalla. Nimensä linnalle antoi ruhtinas Rurik, joka hallitsi Novgorodia viikinkiaikana. Ruhtinas Aleksanteri Nevski käyttää sitä nyt omana kesäasuntonaan.

Novgorodin kaupungin sijainti on keskeinen viikinkien idäntien varrella, alueella, jossa pohjoiseen laskeva Olhavanjoki ja etelään virtaava Volga risteytyvät. Volgaa pitkin pääsee jatkamaan sujuvasti Mustalle merelle ja siitä kauemmaksi Bysanttiin sekä Kaukoitään. Kauppa kukoistaa. Sen takaavat toimivat vesireitit. Kaksikymmentä vuotta aiemmin Novgorod oli lyönyt Ruotsin ja saksalaisen ritarikunnan sotajoukot Nevan taistelussa ja Peipsijärven jäällä. Ne olivat pyrkineet laajentumaan itään, mikä oli pysäytettävä. Ruhtinas on tyytyväinen saavutuksiinsa.

Eletään myös ristiretkien aikaa. Kristillinen alkukirkko on jakautunut kahtia: Rooman roomalaiskatolisen kirkon valtapiiriin kuuluu Länsi-Eurooppa ja se laajenee pohjoiseen ja Skandinaviaan. Ruotsi on jo kirkon vaikutuspiirissä, mutta Suomen alue on edelleen suurimmaksi osaksi luonnonuskoinen. Sotaretkiä ja lähetysmatkoja on tehty Ruotsista jo Etelä-Suomeen, nyt niitä ulotetaan kauemmaksi itään.

Konstantinopoli on idän kirkon keskus. Se hallitsee itää ja leviää idässä myös pohjoiseen. Siellä Novgorod on sen tärkeä tukija. Molemmilla kirkkoilla on oma paavi. He ovat julistaneet toisensa kirkon ”pannaan”. Kirkkokuntien välillä vallitsee sotatila, sillä ristiretkeläiset ovat taistelleet Konstantinopolia ja turkkilaisia vastaan pyrkiessään Pyhään Maahan ja Jerusalemiin. Muita pienempiä taisteluita on käyty useilla alueilla, myös pohjoisessa. Paikalliset kuninkaat ja ruhtinaat tukevat kirkkokuntien valtataistelua käyttäen sitä hyväksi omiin laajentumispyrkimyksiinsä. He ovat valinneet puolensa.

Aleksanteri haluaa elvyttää suhteet Ruotsin suurvaltaan mahdollisimman pian. Se on äärimmäisen tärkeää kaupan kannalta Baltian meren alueella. Siitä hyötyisivät kaikki. Novgorod on avainasemassa ja näin sen kukoistus jatkuisi jälleen joka ilmansuuntaan.

Ruhtinas päättää lähettää henkilökohtaisia lahjoja Ruotsin kuninkaalle Valdemarille sekä hänen isälleen Birger-jaarlille. Kuningas ja hänen isänsä ovat välillisesti, tosin tietämättään, autaneet Novgorodia sen valtataistelussa Moskovan ruhtinasta vastaan. Valdemar on vielä nuori poika, isä Birger hoitaa käytännössä kuninkaan töitä. Lahjojen mukana kulkisi ruhtinaan sinetöimä henkilökohtainen kirje kuninkaalle ja hänen Birger-isälleen. Aleksanterin mielestä Moskovan ruhtinaskunnan mahti

kasvaa liikaa Novgorodin kaakkoispuolella. Se on selvä uhka. Hänellä on suunnitelma tehdä pysyvä rauha Ruotsin kanssa ja pyytää siltä apua livana III:n laajentumispyrkimysten pysäyttämiseksi. Se seikka, että Finnmarkin erämaat Hämeen heimoa myöten oli nyt liitetty Ruotsiin, ei huolestuta tällä hetkellä ruhtinasta niinkään. Hänestä on paljon tärkeämpää, että Ruotsi pystyi sitomaan toimillaan Moskovan ruhtinaskunnan joukkoja pohjoisesta Karjalan alueelta käsin. Jos hän antaisi Ruotsin sotaretkikunnalle luvan kulkea alueella, niin tämä painostusliike olisi mahdollinen. Nykyisessä tilanteessa, jossa valtaosa Finnmarkia kuuluu jo Ruotsin suurvaltaan, ajatus saattaa olla Ruotsille hyvin mielenkiintoinen. Ja hänhän kykenisi ajamaan Ruotsin myöhemmin pois Karjalasta.

Matka arvokkaan lastin kanssa olisi äärimmäisen vaarallinen. Aleksanteri päättää, että suoriin tie Baltian meren kautta ei tule kyseeseen. Pitkä, sokkeloinen ja karikkoinen rannikko on tunnettu rantarosvoistaan. Lisäksi muiden valtioiden sota- ja kaupapalaivoja sekä pienempiä meriveneitä risteilee sillä jatkuvasti. Retkikunta Novgorodista herättäisi varmasti epäilykset sen todellisista tarkoituksista. Varsinkin jos matkaan käytettäisiin isompaa alusta. Hän ei halua, että retkikunta pysäytettäisiin, se joutuisi selittelemään aikomuksiaan tai ajautuisi muihin vaikeuksiin matkalla. Aleksanteri on määrännyt, että retkikunta käyttäisi sisäreittiä Ruotsin suurvaltaan kuuluvan Finnmarkin alueen läpi. Tämä paljon käytetty, vanha tunnettu vesireitti koostuu pitkistä järvien ketjusta, joka halkoo lähes asumattomia erämaita. Matkaan otettaisiin Vuoksen laidalta mukaan kaksi karjalaista opasta. He ovat käyttäneet vesireittiä kauppiaina, tuntevat sen ja pystyvät kommunikoimaan paikallisten heimojen kanssa heidän omilla kielillään.

Kapeat kannakset järviketjun välissä tuottaisivat pientä ylimääräistä työtä, sillä veneet on kuljetettava niiden yli. Tässä Aleksanteri luottaa oppaiden ja paikallisten heimojen apuun. Hopeakolikoiden ja suolapussien voima on todistettu jo moneen kertaan. Vesireitti kulkee Laatokan rannalta sisämaan järviketjun kautta Finnmarkin sydämeen. Siitä olisi helppo jatkaa Åbon rannikkokaupunkiin. Arvokkaan lastin voisi kuljettaa sieltä edelleen kruunun valvonnassa kuninkaalle Tukholmaan. Tähän Aleksanteri on hakemassa vahvistusta etukäteen suoraan kuljetettavan virallisen valtakunnankirjeen avulla.

Lahjaidea syntyi ruhtinas Aleksanterille myöhään kesällä. Siksi päätettiin, että retkikunta talvehtisi varmuuden vuoksi matkallaan Savilahdessa laajajärven länsipäässä ja taivaltaisi loppumatkan seuraavan vuoden keväällä jäiden lähdön jälkeen. Samalla veneet voitaisiin huoltaa ja kuljettaa valmiiksi noin puoli-toista peninkulmaa leveään kannaksen yli keskiveden rannalle. Savilahti ja sen äskettäin Pyhän Mikaelin kunniaksi rakennettu kivinen sakasti ovat idän kirkon läntisimmän kirkkokunnan keskus Novgorodin ja Ruotsin rajaseudulla. Keskus tarjoaisi retkikunnalle majoituksen ja ylöspidon talvella. Arvokkaita matkatarvoja säilytettäisiin vartioituna sakastissa.

Veneet odottaisivat seuraavana keväänä matkalaisia ja matkan jatkoa valmiina keskiveden itäpäässä. Isä Janukselta saataisiin Savilahdesta mukaan hänen henkilökohtainen kirjeensä ja lahjansa Ruotsin piispalle Tukholmaan.

2.

ISO HARMAALOKKI PATSASTELEE Marskin sotilassuikan päällä näennäisen välinpitämättömänä, se kuvittelee kai olevansa iso ilma-voimien maskotti. Patsas sen alla esittää Suomen entistä marsalkkaa päämajakaupungissa. Lokki vahtii silmillään tarkoin edessään olevaa laajaa torialuetta paistettujen muikkujen myyntikojusta grilli-kioskille. Sen höyhenpeite lepattaa välillä navakan ja kylmän tuulen vihmoessa ympäristöä. Sillä on nälkä kuten muullakin torikansalla jota on liikkeellä näin lounasaikaan. Muikut ja makkarat tekevät kauppansa ja häviävät nälkäisiin suihin nopeasti. Äkkiä lokki lehah-taa lentoon ja lähtee nopeasti syöksyyn. Pahvilautaselta pudonnut paneroitu ja aidossa voissa paistettu muikku nokassaan se kohoaa nousuun salamannopeasti torin reunakiveykseltä valkosipulima-joneesin tippuessa muikun pyrstöstä.

"Oho, tuo muikku taisi olla vielä elossa kun noin vikkelästi pakeni lautaselta" toteaa Paavali "Pave" Hokka, rikoskomisario Itä-Suomen poliisilaitoksen rikostutkinnasta pudotettuaan vahingossa yhden muikun.

"Se taisi pelästyä suurta suutasi, halusi parempiin suihin" vastaa rikostarkastaja Erkki "Eki" Koistinen hymyillen.

"Joo se tunsu varmaan ne Hanna Partasen kalakukon nautintaohjeet, jossa kehoitetaan että "paa silimäs kii ja lyö huarukkas syvälle hyvään. Varo, ettet tökkee nennääs. Avvoo suus ja laeta lasti maeskuttimmees. Suus kii, huarukka poes. Elä uattele, vuan naati." Koistinen nauraa ja huomauttaa että "äsken kyllä herran refleksit hävisivät sekä muikulle että lokille."

"Sitä sattuu, sitä sattuu, olen kyllä muuten ihan hyvässä kunnossa usko pois" vastaa Hokka virnistellen. "Päivän lounasvitamiinit alka-vat olla nyt kasassa" hän toteaa ja työntää viimeiset kaksi muikkua suuhunsa kerralla.

"Niinpä niin, varo ettet saa vitamiinien yliannostusta noista pane-roiduista voimuikuista. Ja tuo majoneesikastike jota lapat samalla suuhusi, on yli 50 prosenttisesti rasvaa. Siinä on taas rasvasoluilla pienet juhlat alkamassa."

"Heh heh, hyvä juttu. Minun rasvaprosenttini ovat kunnossa" tokai-see Hokka takaisin.

"Ei kauaa tuota menoa hyvä herra. Vaarana on että näytät kohta horisontaalisesti haasteelliselta."

"Kala on terveellistä ja tämä on tosi gurmeeta hehheh... ...pikku voisilmä vähän liukastaa niitä, menevät nopeammin kurkusta alas" Hokka hekottelee suu nautinnollisesti käyden.

Koistinen oli seurannut Hokkaa nyt muutaman kuukauden ja todennut ettei tämä välittänyt ruokasuosituksista eikä terveysohjeista. Hän oli tyypillinen suomalainen mies jolle maistui tavallinen mättöruoka siinä kuin tasokas päivällinenkin. Pääasia että vatsa tulee täyteen ja nälän tunne häviää ainakin hetkeksi. No, syöminenhän on sinänsä aika toivotonta puuhaa. Sehän on itse asiassa ainoastaan nälän siirtoa eteenpäin, Koistinen mietiskelee. Eikä niitä rauhallisia terveyslounaita näissä hommissa aina ehdi syömäänkään vaikka olisi miten halu ja aikomus. Kymmenen euroa ja minuuttia myöhemmin pikalounas hyväilee vatsakalvoa sisäpuolelta, uusi nälkä tosin vaanii muutaman tunnin päässä.

Hokan ruumiinrakenne seuraa uskollisesti hänen ruokatottumuksiin: parikymmentä kiloa vähemmän alentaishi kummasti terveystilaa hänen iässään. Hokka on kertonut tuunaavansa valmisruokia kotonaan. Porsaan makuisista pikanuudeleista saa kuulemma loistavan aterian esimerkiksi lisäämällä niihin kahden minuutin keittajan puitteissa paloitetua krakovanmakkaraa ja päälle muutaman paksun siivun mustaleimaista emmental-juustoa. Kansi päälle ja juusto sulaa kuorrutukseksi kruunaten aterian. Purkkihermesoppa maistuu tumman leivän päällä siivuina kun päälle on ripotellut hienonnettua mustapippuria, asetellut kokonaisia valkosipulin kynsiä ja puristanut viivan tulista sinappia. Ajatuskin etoo Koistista.

Hän on huomannut alaisensa Paven torin muikkukojussa lounastausta aikana. Kevyen salaattilounaan jälkeen Koistinen kierteli torilla ja törmäsi häneen sattumalta. Eipä silti tähän aikaan vuodesta lokakuussa ja maanantaina tori on aika hiljainen. He lähtevät suuntaamaan yhdessä takaisin konttorille tarkemmin osaston kahvinurkkausta kohti. Molemmat työskentelevät Mikkelin poliisiaseman rikostutkintaosastolla, Koistinen on osaston uusi vetäjä, pääkaupunkiseudulta Mikkeliin muuttanut ja Hokka virkaiältään vanha paikallinen poliisin sotaratsu.

Samassa Koistisen kännykkä soi; ”isää, puhelin soi” se huutaa lasten äänellä. Hän onkii kännykän povitaskustaan. ”Isää, puhelin soi, isää, puhelin soi” se ilmoittaa yhä kovenevalla soittoäänellä. Hokka naurahtaa ”et sitten halua tuosta jälkikasvusta eroon töissäkään”. ”Joo lapsista oli hauskaa antaa tämä soittoääni minulle isänpäivalahjaksi, muistan kuulemma sitten tulla ajoissa kotiin” toteaa Koistinen kuivasti ja painaa puhelimen vihreää nappia. Hän kuuntelee

Rikostarkastaja Erkki Koistinen ryhmineen tutkii Kangasniemellä ja Mikkeliissä rikosmysteeriä jonka kansainväliset lonkerot ulottuvat Geneveen, Amsterdamiin ja Kööpenhaminaan. Historia ulottuu ajassa taaksepäin aina vuoteen 1261, jolloin Novgorodin ruhtinas Aleksanteri Nevski lähetti retkikunnan tunnettua sisävesireittiä Suomen halki viemään lahjaa Ruotsin kuninkaalle Valdemarille ja hänen isälleen Birger-jaarille. Reitti kulki myös keskiveden eli Puulan kautta.

Tapahtumat vievät Etelä-Savon entisille erämaa-alueille Puulan rannoille paikallisten asukkaiden ja kesämökkiläisten pariin. Kotiseutuhistoria ja mystiikka maustavat tarinaa lisää, lukija tuntee elävänsä mukana juonen pyörteissä.

Savolaisuus nousee esiin sekä hyvässä että pahassa: huumoria, lup-sakkuutta ja velmuja tilanteita mutta myös ahneutta, kylmää harkintaa ja oveluutta. Henkilögalleria on värikäs. Kuinka osaavaksi ja tehokkaaksi poliisin tiimi osoittautuu? Eki, Pave, Ana, Hannu ja Hilkkis poliisin rikososastolla yrittävät parhaansa kuten suomalaiset urheilijat mutta riittääkö se ja mihin? Paineet jutun selvittämiseen kasvavat koko ajan. Pahan kasvot ovat monet. Rikolliset tuntuvat olevan askeleen edellä mutta kuinka kauan? Tapahtumat pitävät lukijaa otteessaan loppuun asti.

Tämä hyvän mielen iltadekkari ei mässäile trendikkäillä väkivaltaisilla ja yhteiskunnallisilla juoniaineksilla eikä niiden yksityiskohteisilla kuvauksilla. "Älä riko ikimetsän rauhaa" takaa miellyttävät yönäet vaikkapa ahmisi kaiken kerralla. Se tarjoilee herkullista savolaista jännitystä hyvien dekkareiden ystäville.

ISBN 978-952-805-194-7

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi